

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/81/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200911
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200911.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa O. K., bytom A., proti odporcovi Obvodnému pozemkovému úradu Bardejov, Dlhý rad 17, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 17. októbra 2011 č. 2011/00003-023-HB, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5Sp/23/2011-15 zo dňa 8. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5Sp/23/2011-15 zo dňa 8. februára 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) potvrdil ako zákonné rozhodnutie odporcu zo dňa 17. októbra 2011 č. 2011/00003-023-HB, ktorým odporca ako správny orgán príslušný podľa § 5 ods. 5 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách, v nadväznosti na § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) rozhodol, že navrhovateľ je oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 1 zákona a spĺňa podmienky ustanovené v § 3 ods. 1 písm. o) zákona a zároveň rozhodol, že navrhovateľovi nemožno navrátiť vlastníctvo k pôvodnému pozemku v kat. úz. A., mpč. 890, zapísanému v pozemnoknižnej vložke č. 311 o výmere 365 m², druh pozemku - roľa v podiele 1/1, nakoľko tomu bráni prekážka uvedená v § 6 ods. 1 písm. a/ zákona a preto sa mu priznáva právo na náhradu podľa § 6 ods. 2 zákona v podiele 1/1 z celku.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, konania, ktoré mu predchádzalo a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný. Navrhovateľ nenamieta zákonnosť predmetného rozhodnutia, ale žiada riešiť prístup k zvyšku pozemku o výmere 840 m², ktorý síce je v jeho

vlastníctve, ale nemá k nemu prístup. Pretože ide o pozemok, ktorý zostal vo vlastníctve oprávnenej osoby a neprešiel na štát alebo inú právnickú osobu spôsobom taxatívne vymedzeným v § 3 zákona, odporca nemá oprávnenie rozhodovať o takýchto pozemkoch, preto nemôže riešiť požiadavku navrhovateľa uvedenú v opravnom prostriedku.

Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie s návrhom, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil alebo zmenil v jeho prospech, pretože ho považuje za nespravodlivý a nezákonný. Považuje za nespravodlivé, aby pozemok o výmere 840 m² opätovne komplikovaným spôsobom pre seba sprístupňoval. Namietal konštatovanie súdu, že tento pozemok ostal v jeho vlastníctve a neprešiel na štát, keď v skutočnosti pozemok mu patrí iba z časti a tá je pre neho nepoužiteľná, lebo k nemu nemá prístup. Pokiaľ nedôjde k náprave v tomto súdnom konaní, bude sa svojho práva domáhať na ESLP.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím a odôvodnením krajského súdu. Odvolanie považuje za nedôvodné, nakoľko nesmeruje proti reštitučnému rozhodnutiu odporcu, ale požaduje vyriešenie prístupu k tej časti pozemku mpč. 890, k. ú. A., ktorá mu ostala nedotknutá vo vlastníctve, o čom nie je vecne príslušný rozhodovať ani obvodný pozemkový úrad, a ani súd v rámci preskúmavania správnych rozhodnutí podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.05.2013 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 1 zákona, tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 3 ods. 1 zákona, oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku taxatívne uvedených skutočností (písm. a/ až t/), medzi ktoré patrí podľa písm. o/ aj prevzatie nehnuteľnosti bez právneho dôvodu

Podľa § 6 ods. 1 písm. a/ zákona, vlastníctvo k pozemkom alebo k jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok je vo vlastníctve fyzickej osoby a právnickej osoby okrem povinnej osoby (§ 4 ods. 1).

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku a s ktorého odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje.

Ako vyplýva z obsahu pripojených spisov, vrátane spisu administratívneho, odporca začal vo veci konať na základe podania navrhovateľa zo dňa 30.04.2004, ktorým si v zákonnej lehote uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva v zmysle zákona č. 503/2003 Z.z. k časti jeho pozemku mpč. 890 o výmere 365 m², pričom výslovne žiadal, aby mu štát buď dal do výlučného vlastníctva pozemok v rovnakej výmere a bonite v zastavanej časti obce Mokroluh alebo aby mu zabratý pozemok preplatil v trhovej cene. Odporca rozhodnutím zo 17.10.2011 jeho reštitučnému nároku vyhovel v celom rozsahu, keď mu za pozemok PKV 311, MPČ 890, o výmere 365 m² - roľa v podiele 1/1 priznal právo na náhradu podľa § 6 ods. 2 reštitučného zákona v podiele 1/1 z celku (navráteniu vlastníctva k pôvodnému pozemku bránila

prekážka uvedená v § 6 ods. 1 písm. a/ reštitučného zákona). Až v podanom opravnom prostriedku navrhovateľ namietal, že vec nebola vyriešená komplexne, lebo k nevyvlastnenej časti pôvodného pozemku o výmere 840 m2 nemá zabezpečený prístup.

V zmysle zásady materiálnej pravdy, ktorou je ovládané správne konanie, si odporca ako príslušný správny orgán zaobstaral všetky potrebné podklady pre spoľahlivé zistenie skutočného stavu veci. Odporca sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnal so skutkovými tvrdeniami navrhovateľa a objasnil chronológiu udalostí, ktoré viedli k prevzatiu nehnuteľnosti od navrhovateľa bez právneho dôvodu so záverom, že zistený skutkový stav naplnil skutkovú podstatu reštitučného titulu podľa § 3 ods. 1 písm. o/ reštitučného zákona. Odporca rozhodol v súlade so zákonom a v medziach reštitučných nárokov, ktoré zákon za splnenia stanovených podmienok umožňuje priznať.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že zásada zákonnosti rozhodovania bola v tomto prípade dodržaná. Odporca sa v odôvodnení rozhodnutia opieral o relevantné právne ustanovenia a jeho argumentácia spĺňala podmienky logickej nadväznosti. Oprávnenej osobe, ktorej bolo navrátené vlastníctvo k pozemku, resp. priznaná náhrada, nepatrí právo uplatňovať si iné nároky súvisiace s navrátením vlastníctva k pozemku, ako sú uvedené v zákone. Náprava krívd podľa reštitučného zákona je prípustná len vo vecnom a časovom rozsahu ním vymedzenom. Ako už uviedol aj krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, prístup k pozemku, ktorý zostal vo vlastníctve oprávnenej osoby a neprešiel na štát alebo inú právnickú osobu spôsobom taxatívne vymedzeným v § 3 zákona, nemôže riešiť ani odporca v rámci reštitučného konania a ani súd v rámci rozhodovania o opravnom prostriedku proti jeho rozhodnutiu.

Na základe uvedeného odvolací súd mohol iba konštatovať, že krajský súd vo svojom rozsudku správne preveril skutkový stav zistený odporcom a v súlade so zákonom potvrdil právne závery odporcu ako správne a zákonné.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa, odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vydaný v súlade so zákonom, preto ho postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal úspech a odporca na náhradu trov konania nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.